

Pligt for Regjeringen at fremlægge og vedblive at fremlægge et Finantslovsforslag, indtil en Finantslov tilveiebringes, men tillige, at Regjeringen i Realiteten bør vedblive at gjøre sit Yderste for at faae en Finantslov istand. Det ærede Medlem kom ganske sikkert til Antydninger deraf, og den sidste ærede Taler (Bojfen) har stærkt betonet den Side af Sagen, at den nuværende Situation maatte have gjort det muligt for Regjeringen at komme med et Finantslovsforslag, der kunde have haft mere Udfigt til at gaa igjennem, end det, der blev forelagt i forrige ordinære Samling og i de to Samlinger i Sommer; men jeg tror, at den formelle Forbring, som nu er bleven stillet, og hvori jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Viborg Amts 3die Valgkreds (Klein), nemlig at det er Regjeringens formelle Pligt at vedblive med Forsøgene paa at faae en Finantslov istand, maa udstrækkes til ogsaa at gjælde en reel Pligt hos Regjeringen, nemlig til i Realiteten at gjøre sit Yderste derfor. Vi behøve jo kun at se paa den nu foreliggende midlertidige Finantslov for at sige os selv, at denne midlertidige Finantslov, saaledes som den nu er bleven anvendt af Regjeringen, og saaledes som vi have set, at Regjeringen har været nødt til at søge den suppleret gennem det Tillægsbevillingsforslag, som her er under Behandling, er aldeles utilstrækkelig baade for Regjeringen og Landet i alle mulige Henseender, at Regjeringen for Landets Skyld ikke kan staa sig ved at blive staaende ved denne Lov. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) yttrede rigtignok igaar, at Regjeringen skyldte baade sig selv og Landsthinget ikke at give efter, ikke at gjøre noget yderligere Forsøg, hvorved den viste Imødekommen i Realiteten — det var ialtsald Meningen af det ærede Medlems Udtryk —; men jeg tror dog ikke, at det her kommer an paa, hvad der er tjenligt for Regjeringen og Landsthinget, men at det kommer an paa, hvad der er tjenligt for Landet, og Regjeringen og Landsthinget ere ikke det Samme som Landet. Jeg skal ikke forsøge dette Omne videre; jeg har kun villet gjøre en Antydning i saa Henseende.

Svorfor jeg nærmest har begjæret Ordet, er for at besvare nogle Bemærkninger, som den høitærede Conseilspresident og Finantsminister i sit Foredrag idag henvendte til mig. Som man hørte, fik vi ikke af den høitærede Conseilspresident nogensomhelst yderligere Veiledning til Forstaaelsen af de Regler, som Regjeringen har fulgt med Hensyn til Anvendelsen af den midlertidige Finantslov, end den, man selv kan uddrage af det Foreliggende. Det ærede Thing vil nu ikke engang være istand til for Diebliffet at uddrage disse Regler; Stoffet til dem ligger foreløbig i Finantsudvalget. Det vil maasse endogaa være temmelig vanskeligt for Finantsudvalget at lægge dem frem for Thinget, thi det er jo ikke sikkert, naar man skal

uddrage Regler af et saa stort Materiale, at man saa træffer de virkelige Regler. Dog, det maa nu staa hen; jeg vil kun konstatere det Faktum, at den høie Regjering altsaa har afflaaet at give den Veiledning, som kunde ligge i en aaben Udtalelse og Forklaring af Maaden, hoorpaa Regjeringen har taget hele denne Sag. Det har ikke blot Betydning med Hensyn til selve den midlertidige Finantslov som saadan, men ogsaa med Hensyn til de øvrige Udgifter, som Regjeringen har afholdt. Det fremgaar jo nemlig af Tillægsbevillingslovsforslaget, at Regjeringen har afholdt en stor Mængde Udgifter til et Beløb af omtrent 9 Millioner Kr. uden Bevilling eller paa forventet Tillægsbevilling, hvad man nu vil kalde det. De Regler, efter hvilke Regjeringen er gaaet frem med Hensyn til, hvilke Udgifter den har taget med, og hvilke den har udeladt, kan man naturligtvis søge at uddrage og danne sig en Forestilling om af Lovforslaget; men om man fuldkommen vil træffe det Rette, kan man ikke være sikker paa, og en Redegjørelse fra Regjeringens Side i saa Henseende forekommer mig maatte være ikke blot ønskelig, men jeg tør næsten sige en Pligt for Regjeringen at give, samtidigt med at den forelægger et Materiale til Finantslovens Behandling i saa uregelmæssig Form som den, der her er forelagt. Dernæst bemærkede den høitærede Minister, at de Bevillinger, som fandtes paa det foreliggende Tillægsbevillingslovsforslag, faldt i 3 Grupper ligesom i alle mulige tidligere Tilfælde, nemlig dels i Gjenbevillinger, dels i Bevillinger til Afholdelse af nye Udgifter, som ikke vare afholdte endnu, og dels i Østerbevillinger, Bevillinger, hvor der kræves en Decharge for allerede afholdte Udgifter. Det er fuldkommen rigtigt; men den første og sidste af disse 3 Kategorier faldt paa nærværende Lovforslag i 2 Grupper, af hvilke den ene rigtignok stemmer med det Sædvanlige, medens den anden er noget aldeles Ukjendt hidtil. Hvad Gjenbevillingerne angaar, er der for det Første de sædvanlige Gjenbevillinger. Naar det hedder f. Ex, at det har viist sig, at den og den Foranstaltning, som var bevilget ved Finantsloven for 1880—81, har ikke kunnet udføres inden Regnskabsaarets Slutning, og da kun saa og saa meget af denne er udført eller ikke udført osv., begjære vi sølgelig en Del eller det hele Beløb gjenbevilget, saa er dette en ordinær Gjenbevilling af den Art, som forekommer paa alle mulige sædvanlige Tillægsbevillingslove. Men naar man nu f. Ex. slaar op i Lovforslaget i Anmærkningen til § 15 Nr. 10, og ser, hvad der staar: „Til de resterende Arbejder ved den faste Jernbanebro over Limfjorden blev der ved Forslag til Tillægsbevillingsloven for 1880—81 under § 15 Nr. 4 søgt bevilget et Beløb af 49,610 Kr. 74 Ø., jvfr. Anmærkningerne til bemeldte Lovforslag i Rigsdagstidendens Tillæg A. Spalte 4211—12. Af denne Sum er i Finantsaaret 1880—81 ikkun forbrugt 21,572 Kr. 59 Ø.,